

**[J. S. Foget.]**

nu at hævne sig paa vort Partis Formand, det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen; man udleverede ham til retslig Forfølgning, lod Pressens Trompeter udbasunere konstruerede Paastande om ham. Men man opnaede kun, at vi fik større og større Tilslutning; ved Valget Aaret efter, det første Valg efter Partiets Dannelse, fik vi 5 Mandater. Vor Stilling ved Indledningen til dette Valg er styrket, og vi vil faa yderligere Fremgang, herom tvivler i Virkeligheden ingen.

Som det skete ved sidste Valg, sker det ogsaa nu, at særlig Venstre angriber vort Parti for Splittelse og Stemmespild. Maa jeg i den Anledning lige understrege, at Partiet Venstre ved sidste Valg paa Grund af den halvprivilegerede Valgordning spildte ca. 50 000 Stemmer, Stemmer, som overhovedet ikke kom noget Parti til gode ud over det, at det gavnde Regeringspartierne, at Oppositionen spildte saa mange Stemmer. Alle Venstrestemmer i Aarhus Amt, i Københavns Amt, i København By var spildt. Paa disse Steder kunde Venstre lige saa godt være blevet hjemme. Medens Venstre saaledes spildte 50 000 Stemmer, fik vi 5 Mandater paa 52 000 Stemmer. Og selv om alle vore Stemmer var lagt til Venstres — hvilket i sig selv var en Umulighed, da Venstre sikkert ikke vilde have faaet 10 pCt. af dem —, vilde Venstre kun have faaet 2 Kredsmandater og 1 Tillægsmandat mere, altsaa i alt 3 flere, medens vi sidder med 5. Jeg tror derfor, at det vilde være klogt, om man lod Talen om Splittelse fare.

Ud over de gamle Oppositionspartier har vi Retsforbundet. Alene dette Partis Program forbyder det nogen Sinde at faa nogen Betydning. Men maaske kan man nu faa den fornødne Hjælp fra J. A. K., saa Partiet ikke gaar saa meget tilbage, som man havde ventet.

Medtager man de Partier, som det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel og det ærede Medlem Hr. Dalby har dannet, findes der i Dag 11 Nazistpartier, som alle vil være Førere i vort Land. Alene dette, at man har splittet sig ud i 11 Fraktioner, beviser, hvor lidt Alvor der ligger i Spørgsmaalet om Diktaturets Indførelse herhjemme, og det er min Opfattelse, at det er godt saaledes. Selv de Agitatorer, der agiterer for vort Lands Frihedsberøvelse, vilde jo være de første til at protestere, i det Øjeblik man vilde forbyde dem at tolke deres Tanker. Vi har klart og tydeligt taget det Standpunkt, at vi vil modarbejde enhver Form for Diktatur i vort Land.

Efter nu at have gennemgaaet vort Syn paa de forskellige politiske Foreteelser vil jeg gerne fastslaa, at de to Spørgsmaal, hvis Løsning fremfor alle andre er paa-trængende, er Nedbringelse af Arbejdsløsheden og Ophjælpning af Landbruget, saa det igen kan naa økonomisk Ligestilling med andre Erhverv. Dette tror jeg er erkendt fra alle Sider, men man er ikke fra alle Sider lige villig til at løse Spørgsmaalet. At disse to Spørgsmaal er nøje sammenhængende, turde være indlysende. Gaar man tilbage gennem den Tid, hvor der er optaget Statistik, vil man se, at Landbrugets Forrentningsprocent og Arbejdsløshedsprocenten er nøje afhængige af hinanden. I samme Grad som Forrentningsprocenten stiger, falder Arbejdsløshedsprocenten, og omvendt.

Den højtærede Statsminister sagde ved Kongressen, at han kunde ikke vide, at Landbruget vilde smide 50 000 Arbejdere paa Porten. Han har derved erkendt, at Landbruget vil være i Stand til at optage disse igen ved Genvinding af Landbrugets Betalingsevne. Naar vi samtidig ved, at der er Brug for Beskæftigelse for Haandværkere til Reparationer og Nyanskaffelser i et Antal af mindst lige saa mange, saa er Landbrugets Betydning for Nedbringelse af Arbejdsløsheden hermed understreget. Vil man derfor nedbringe Arbejdsløsheden — men herpaa kommer det ogsaa an —, er der kun een Vej at gaa, nemlig at gøre det gennem Landbrugets økonomiske Ligestilling. Statsministeren erkender selv, at det er muligt, at Grænsen for Beskæftigelse i Industrien er naaet. Der er altsaa ingen anden Vej, hvorfor saa ikke betræde den? Maaske ligger Knuden deri, at hvis man skal give Landbruget økonomisk Ligeret, vil det komme til at gaa ud over de store Monopolindtægter og den Del af Befolkningen, som hidtil har levet højt paa Landbrugets Nød. Det tør man ikke, ergo lader man Landbruget arbejde videre i økonomisk Undertrykkelse.

Der er selvsagt flere Veje til Ophjælpning af Landbruget. Man kan sætte Landbrugets Udgifter ned eller forhøje dets Indtægter eller gøre lidt af hvert og naa Maalet ad denne Vej. Landbrugets Indtægter er bestemt af Udlandets Dumpingforanstaltninger. Gennem Ottawa-Overenskomsten blev England tvunget til at paalægge vort Smør en Afgift paa 33 Øre pr. kg, og Eksportsmørrets Pris blev dermed bestemt. Kødmarkedet er dumpet, Ægmarkedet er dumpet og ud over det os tildelte Kvantum af Flæsk til England og Tyskland